

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ GEORGES PUCK

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΔΙΔΗΜΜΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΡΙΑ ΝΤΥΡΑΝ, 25 ετών. ΕΝΑΣ ΓΙΑΤΡΟΣ. Ε. ΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

(Σ' ένα έσοχικό σπίτι. Η Μαρία γονατισμένη προσεύχεται κλαίοντας. Έξω από την πόρτα, η Μαρία σηκώνεται για να τον υποδεχτεί).

ΜΑΡΙΑ.— Έσά τέλος, ήρθατε γιατρέ! Έλάτε λοιπόν, έλάτε γρήγορα να σώσετε τα παιδιά μου!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Είνε και τα δύο άρρωστα;

ΜΑΡΙΑ.— Και τα δύο, γιατρέ μου. Πίνονται! Σώστε τα... Είνε τρομερό!... Πειθαίνουν, γιατρέ, πειθαίνουν!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Ήναγώστε, σάς παρακαλώ! Χρειάζεται ψυχραιμία. Αφήστε με να τ' εξετάσω. Έσείς μείνετε εδώ!...

(Ο γιατρός μπαινεί στο δωμάτιο των παιδιών).

ΜΑΡΙΑ. (μόνη).— Θεέ μου!... Τι κακό ήταν αυτό!... Λιπήθη τα παιδιά μου!... Δεν έχω κανένα άλλον στον κόσμο... Έπεινα χίρα πολύ νέα, με τα δύο αυτά αγοράκια... Με τ' εδω άγνια τα μεγάλα, Θεέ μου!... Ο γιατρός μου είτε να τ' εδω άγνια στην Ξενη, επειδή ήταν λίγο γλοιμά κι αδύνατα... Κι' ένα ήταν τόσο καλά, έξω από την πόρτα, άρρωστησαν και τα δύο... Έχουν κάτι που τα στεναχωρεί, που τ' βασανίζει... Πίνονται... Αγωνούν... Δεν μπορούν ν' αναπνεύσουν. Παιδιά μου, άγγιχούδα μου, Ζάν... Παιδί μου, πώς θα σάς γίαινε; Τι θα γίνει; Θα τρελλαθώ, θα τρελλαθώ, Θεέ μου!... (Μπαινει ο γιατρός).

ΜΑΡΙΑ.— Λοιπόν, γιατρέ μου; Τι έχουν τα παιδιά μου; Τι έχουν; Πέστε μου, σάς ικετεύω!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Μή κάνετε έτσι, κυρία. Ήναγώστε. Τα παιδιά σας θα σωθούν.

ΜΑΡΙΑ.— Θα σωθούν!... Άλλά τί έχουν, γιατρέ;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Έχουν δυσθεωρία.

ΜΑΡΙΑ.— Θεέ μου!... Θεέ μου!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Εύτυχώς υπάρχει γιατρός γι' αυτή την άρρωστία. Άς πάει ο υπηρετής σας στο φαρμακείο να πάρη τον όρο που μου χρειάζεται!...

ΜΑΡΙΑ.— Και θα σωθούν τα παιδιά μου, γιατρέ;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Ναι, θα σωθούν.

ΜΑΡΙΑ.— Τρέχω να στείλω τον υπηρετή στο φαρμακείο... Θεέ μου, σ' ευχαριστώ!... (Βγαίνει έξω).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. (μόνος).— Ανατριχιάζει! Η κατάσταση των παιδιών της είναι πολύ σοβαρή. Μά έλλειπο να σωθούν με τόν όρο... (Μπαινει η Μαρία).

ΜΑΡΙΑ.— Έστειλα τον υπηρετή στο φαρμακείο.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Ήραία!... Και τώρα, όσα να γίαινε ο υπηρετής σας, θα τραστήσει ν' ανακουφίσει τ' μικρά σας. Θα ζωντανιάσει τόν λαμό τους.

ΜΑΡΙΑ.— Να σάς βοηθήσω, γιατρέ;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Όχι. Καλύτερα να μείνετε εδώ. Έχω μαζί μου ό,τι χρειάζεται. (Πηγαίνει στο δωμάτιο των παιδιών).

ΜΑΡΙΑ. (μόνη).— Τι μαρτύριο, Θεέ μου!... Κρίστε, σπασε τ' αδύνατα μου!... Παναγία μου, εάν ποί είσαι μέσα και νοιώθεις τόν πόνο μου, βοηθήσε με!... Μά πώς άγγελι ο υπηρετής! Είνε πολύ άγία... Το φαρμακείο θα είναι ίσως κλειστό... Άλλά τού είπα να πάη στο σπίτι του φαρμακοποιού. Νά τόν ξυπνήσω!... (Μπαινει ο υπηρετής).

ΜΑΡΙΑ.— Έφερσε τ' υατροκό;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ.— Ναι, άλλα!...

ΜΑΡΙΑ.— Γιατρέ, γιατρέ, ο υπηρετής έφερε τόν όρο. (Μπαινει ο γιατρός).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Ήταν χωρίς;

ΜΑΡΙΑ.— Θα σωθούν λοιπόν τα παιδιά μου;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Ναι, άδστε μου γρήγορα τόν όρο.

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ.— Πάρτε, γιατρέ. (Δίνει στο γιατρό ένα σαγηνιό όρο).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Ένα μόνο;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ.— Δεν έπληρησά παρά ένα μόνο στο φαρμακείο. Πρέπει, μου είπαν, να φέρουμε κι' άλλο ένα, άν μ'άς χρειάζεται, άν τ' όρασι.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Τι λές!... Από τ' όρασι!... Τέτοια ώρα!... Μετά τ' αμύνηται δεν έπαρχει καμιά συγκεκριμένη με τ' όρασι. Κι' έξ άλλου ός ποι να πάη και να γίαινη κανείς!...

ΜΑΡΙΑ. (άπελπισμένα).— Είνε τρομερό!... Τρομερό!... Και τ' όρα;

Τι θα γίνει, γιατρέ μου; Δεν είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθ' ό ένας όρος και για τ' δύο παιδιά;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Τι λέτε, κυρία μου; Μισός όρος για κάθε παιδί; Δεν θα όφελαινε σ' τίποτα;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ.— Μου επιτρέτετε, κυρία, να πάω με τ' αυτοκίνητο στο Παρίσι;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Θ' άργήσης πολύ. Είνε άνάγκη να γίαινη τώρα άμισος ό όρος.

ΜΑΡΙΑ.— Πήγαινε, Μαρτίνε, πήγαινε γρήγορα. Όσο μπορείς πιο γρήγορα!...

(Ο υπηρετής φεύγει).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Άκούστε, κυρία μου. Κάθε στιγμή που περνά είνε πολύτιμη. Πρέπει να σάς πω τίν αλήθεια. Και τ' δύο σας παιδιά κινδυνεύουν. Ποιο από τ' δύο θέλετε να σωθ'η;

ΜΑΡΙΑ.— Ποιο από τ' δύο; Και τ' όρατε, γιατρέ; Και τ' δύο, και τ' δύο παιδιά μου θέλω να σωθούν!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Ό όρος δέν φτάνει και γ' ά τ' δύο. Μόνο ένα από τ' δύο παιδιά σας είναι δυνατόν να σωθ'η. Λοιπόν; Ποιο προτιμάτε, τόν Ζάν ή τόν Παύλο;

ΜΑΡΙΑ.— Σωπάτε, γιατρέ!... Έλεος!... Λιπήθητε με!... Είνε τρομερό αυτό που μου λέτε!... Δεν τ' καταλαβαίνετε, λοιπόν; Η καρδιά μου σπαράζει!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Η ώρα περνά, κυρία!... Πέστε μου!... Θέλετε να πεθάνουν και τ' δύο σας παιδιά;

ΜΑΡΙΑ.— Όχι, όχι, έλεος!... Γιατρέ μου, σάς ικετεύω!... Περιμένετε λίγο. Ο Μαρτίνε θα φέρη και τόν άλλο όρο από τ' όρασι!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Κυρία μου, τ' παιδιά σας κινδυνεύουν από στιγμή σ' στιγμή να πεθάνουν!... Ός ποι να γίαινη ο Μαρτίνε θα έίνε και τ' δύο νεκρά! Αναγκάζομαι να σάς πω τίν αλήθεια, για να σώσουμε τουλάχιστον τ' ένα.

ΜΑΡΙΑ.— Θεέ μου!... Πώς είνε δυνατόν να σώσω εγώ, με μιά μου λέξη, τ' όρα παιδί, και να σκοτώσω τ' άλλο!... Μά δέν καταλαβαίνετε, γιατρέ, ότι άγαπό και τ' δύο μου παιδιά με τίν ίδια άγάπη; Είτε ο Ζάν πεθάνη, είτε ο Παύλος, είνε τ' όιο για μένα!... Θα πεθάνω κι' έγώ!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Έχετε δίκιο, κυρία. Σάς συμπαώ. Μά κι' η δική μου θέση, είνε πολύ δύσκολη. Δεν μπορώ να διαλέξω εγώ. Τ' παιδιά είνε δικά σας. Αποφασίστε τ' άν θέλετε, να μη συμβ'η διπλή συμφορά. Ποιο από τ' δύο θα σώσουμε. Τόν Ζάν ή τόν Παύλο;

ΜΑΡΙΑ.— Και τ' δύο!... Έθελω να ζήσουν και τ' δύο!

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Αδύνατον. Αυτό εδω τ' ασφαγήριο δέν περιελίγει, παρά μόνο τ' ένα; παιδιό τίν σωτήρια. Λοιπόν; Λέγετε!... Σ' ποιόν να κίνω τόν όρο; Στόν Ζάν ή στόν Παύλο;

ΜΑΡΙΑ. (θρηνηώντας άγρια).— Στό Ζάν.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. (Προχωρώντας προς τ' όρα μάτια των παιδιών).— Καλά.

ΜΑΡΙΑ. (τρέχει να τόν έμποδισ'η).— Όχι, όχι!... Σταθήτε, γιατρέ!... Στόν Παύλο!

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Στόν Παύλο; Καλά.

ΜΑΡΙΑ.— Τι λέτε; Στόν Παύλο; Μά είστε κακοήγος, γιατρέ; Θέλετε να σκοτώσουμε τόν Ζάν; Και τ' σάς έφταίξε τ' φτηγό μου αγοράκι; Γιατί θέλετε να τ' σκοτώσουμε;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Τότε να σώσουμε τ' Ζάν.

ΜΑΡΙΑ.— Κι' ο Παύλος; Πρέπει να πεθάνη ο Παύλος; Τόν καταδικάζετε σ' θάνατο; Γιατί; Γιατί, γιατρέ!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Είνε τρομερό, κυρία μου. Τ' καταλαβαίνω, και ήτοφρώμ κι' έγώ όσα και σεις. Άλλά δέν είνε δυνατόν παρά να σωθ'η μόνο τ' ένα από τ' παιδιά σας. Αυτοίμια πολύ, άλλα δέν πρέπει να ζώσι κι' έγώ τίν ψυχράμια μου, γιατί τότε δέν θα μπορούσε να σώσει ούτε τόν Ζάν, ούτε τόν Παύλο.

ΜΑΡΙΑ. (με φωνή πνιμένη).— Ούτε τόν Ζάν, ούτε τόν Παύλο!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Για τελευταία φορά σάς ρωτώ: Ποιο από τ' δύο παιδιά σας να σώσει!...

ΜΑΡΙΑ.— Δεν μπορώ, δέν μπορώ να διαλέξω. Είνε και τ' δύο η σάρκα μου, τ' όρα μου, ή καρδιά μου. Δεν μπορώ!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Θάραος, κυρία. Η όρα περνά. Μιλάτε λοιπόν!... Αποφασίστε!... Ποιόν θα σώσει; Τόν Παύλο... τόν Ζάν;

ΜΑΡΙΑ. (τραβώντας τα μαλλιά της, χτυπώντας τ' στήθος της).— Όχι, όχι!... Όχι, όχι!... Τόν Παύλο!... Μά όχι!... Ούτε τόν Παύλο!...

ΜΑΡΙΑ.— Θεέ μου!... Θεέ μου!...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΞΩΤΑ

— Τόν πρώτο της φίλο μία γυναίκα τόν άποκτά συνήθως από ξω-
τσα. Τόν δεύτερο από πείσμα. Και τούς άλλους από συνήθεια.

— Διό άντρες, τούς όποιους άπίστηκε ή ίδια γυναίκα, είνε λίγο
συγγενείς. (Α λ φ ο, Κ α π υ ε)

— Η μεγαλύτερα ένδειξις ξωτος μιάς γυναίκας σ' έναν άντρα
είνε να μή τού πη: «Πρόσεξε μή με τσαλακώσης, όταν φοράει ένα
καυόφωτο φόρεμα. Έπίσης τού καινούργιο φόρεμα είνε ή μεγαλύτερα
άσφάλεια της σφικτεμένης πίστωσης μία γυναίκα.

(Θ ε δ ρ, Γ κ ω τ ι ε)
— Στόν ξωτσα, ή τύχη παίζει σπουδαίο ρόλο. Πρέπει νάχετε πάν-
τοτε έτοιμο τάξιστρι σας. Έχει πού δέν φαντάζεστε, έχετε την έλ-
πίδα νά πάσετε τού καλύτερο φάρι!

(Ο β ί δ ι ο ς)
— Δέν διαλέγει κανείς την φιλενάδα του. Τού πέφτει από τόν
ουράνο. — «Σαν κεραμίδα» προσθέτουν πολλοί.

(Κ λ α υ δ ι ο ς Ά ν ε)
— Ό άφιλοκρηδής ξωτος τών γυναικών μοιάζει με μερικάς προσ-
κλήσεις σέ άρρηκτικά σπτικά, όπου ό καλεσμένος ξεδούνει μια πε-
ρισσοία όλόκληρη σέ πορομοίω για την υπηρεσία!

— Στόν ξωτσα, ή αρχή μόνον άξίζει... Γι' αυτό δέν μού φαίνε-
ται διόλον περίεργο τού ότι... ξαναρχίζει κανείς τόσο συχνά.

(Π ρ ι γ κ η ψ ν τ ε Λ ί ν)
— Από διό ξρωτειμένους, ό ένας πάντοτε δέν ξέρει τί θέλει ό
άλλος. Αιτός δέ είνε έκείνος τού αγαπά.

(Α λ φ ο, Κ α π υ ε)
— Είνε έπεικής κανείς άέναντι αυτών
πού αγαπά. Τό κακό είνε ότι από την πολ-
λή έπεικής, καταλήγει συνήθως στό να μή
αγαπά.

(Α λ μ π ε ρ Γ κ ο ν ό ν)
— Μιά ξρινη γυναίκα καταλαβαίνει ά-
μέσως τόν χαρακτήρα και την άντίληψη
του άνδρος πού αγαπάει. Άν αγαπά έναν
ήλιθο, τού αντιλαμβάνεται. Αυτό όμως δέν
την εμποδίζει να τόν αγαπά...

(Α λ φ ο, Κ α π υ ε)
— Κάτι πού δέν συγχωρεί ποτέ ένας άν-
τρας είνε... να παρηγορηθ ή άγαπημένη
του γιατί την άπίστηκε!

(Π ώ λ Μ π ο υ ρ ζ έ)
— Η γυναίκα, όταν θέλει ν' άρνηθ ή
τόν ξωτσα, λέει άπλοούτατα: «Όχι». Ό-
ταν όμως άρρίζει τις έξηγήσεις... παθαρού-
ει. (Α λ φ ο ρ ν τ γ τ ε Μ υ σ σ ε)

— Η ζήλια δέν είνε τού συναισθήμα
τού ξρωτειμένου πού αγαπά, αλλά τού ιδιοκτή-
του πού τού καταπατούν την ιδιοκτησία του.

(Ι. Π. Σ τ ά λ)
— Περισσότερο εύχαριστούμεταν όταν
θαμιάζουν ό άλλοι τή γυναίκα πού αγα-
πούμε, παρά όταν τή θαμιάζουμε έμεις.

(Ο. ν τ ε Μ π α λ ζ ά ς)
— Τά έρωτικά ραντεβού μοιάζουν με... τις κουτιλιές τής σούπας.
Η πρώτες είνε πολύ ζεστές, ή τελευταίες ψυχρές...

Κανένα!... Θέλω να πεθάνω κ' οι δύο!... Και να πεθάνω κ' έχω
μαζύ τους!... Θέλω να πάω την τελευταία τους πνοή, θέλω να
πεθάνω φιλοντας τα στό στόμα. Και πού ξέρете ίσως τ' άναστήσω
έγώ με τήν πνοή μου!... Ίσως τούς δώσω πάλι ζωή. (Θέλει να
μη σ'τό δαμάτιο τών παιδιών. Ό γιαιρός την εμποδίζει).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Κυρία μου!... Σε δύο λεπτά θα είνε πια ά-
γά!... Διό λεπτά σ'ς μένον μονά ν' άποφασίσετε. Πέστε μου
για τέλευταία φορά: Ποιό από τα δύο σας παιδιά να σώσω;

MARIA.— Και τα δύο. Και τα δύο ή κανένα!... Η Ξι, Ξι,
σταθήτε... Σταθήτε... Κάνετε καλύτερα δτι θέλετε σεις. Σώστε τού
Ζάν... Κι' ό Παύλος; Θεέ μου!... Θα τρελλαθώ!... Λοιπόν τόν
Παύλο... Σώστε τόν Παύλο... Όχι, Ξι... Τόν Ζάν... Όχι, και
τούς δύο, και τούς δύο να τούς σώσετε... Και τούς δύο να τούς
σκοτώσετε!... Χά! Χά!... Και τούς δύο!... Δέν αγαπά ούτε τόν
Ζάν, ούτε τόν Παύλο... Σώστε τους!... Σκοτώστε τους!... Χά! Χά!
(Γελάει άγρια. Τά μάτια της σπυδοβολούν).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Κυρία!... Κυρία!...

MARIA.— Χά! Χά! Τόν Παύλο! Τόν Ζάν!... Τόν Παύλο, τόν
Ζάν!... Χά! Χά!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Θεέ μου!... Έ-
ποράνε Θεέ!... Τρελλάθηκε!...
Δυστυχιομένη μητέρα!... Και τού
παιδιά; Η ώρα πέρασε πια...
Θάχουν πεθάνει!... Τί δράμα, Θεέ
μου!... Τί τραγωδία!... Τί φριχτή
τραγωδία!...

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΛΑΣΙΚΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Φ ΑΡΧΑΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η Σμεράμις και ό Δαρειός. Ένα σκληρό μάθημα πού διδε-
ται μετά θάνατον. Ό Ξέρξης και τα ελληνικά αιτοφορτία.
Πώς... δέν τά άπέχτησε! Ό πέδες τού Δαρειού. Ό Μ. Αλέ-
ξανδρος κ' ό Ίνδης τοξότης. Γιατί έχασε ό Διονύσιος την
βασιλεία. Για ν' άρσει ό μέλας ζώμος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η Σμεράμις, ή βασίλισσα τής Βαβυλώνας, είχε παραγγείλει να
γράψουν άπάνω στόν τάφο της την έξης επιγραφή:
"Όποιος βασιλιάς έχει ανάγκη από χρήματα, άς άνοιξη αú
τόν τόν τάφο και άς πάρη όσα θέλει".

Όταν ό Δαρειός έτιξε άγρότερα να ιδή την επιγραφή, βέβαιος ότι
θάβρισκε μέσα κρυμμένους θησαυρούς, διάταξε ν' άνοίξουν τόν τάφο.
Άλλά κατά τού άνοιγμα δέν βρήκε παρά μία δεύτερη επιγραφή,
ή οποία έλεγε τά έξης:
"Αν δέν ήσουν κακός και πλεονέκτης, δέν θα παρεδίαιξες να
τέ τούς τάφους τών νεκρών".

Όταν ό Ξέρξης εδάδισε κατά τόν Έλληνα, ενώ βρισκόταν ά-
κμα στήν Άβυδο, συνέλαβε μερικά ελληνικά πλοία, τά όποια με-
τέφεραν σιτάρι στήν Έλλάδα.

Ο στρατηγού τού τού εφρότιναν τότε να τά βουλιάζουν μαζύ
με τού έμπορεύμα και τού πλορημά τους, αλλά ό Ξέρξης δέν ένέκρινε
τή γνώμη τους.

Κάλεσε λοιπόν κοντά τούς Έλληνας πλοίαρχους και τούς
ρώτησε πού πάνε.

— Στήν Έλλάδα, τού άπάντησαν αυ-
τοί.

— Κι' έμεις έκει πάμε, τούς έλεε ό
Ξέρξης. Όστε τού σιτάρι πού μεταφέρετε
είνε δικό μας και θα τού βρούμε έκει μό-
λις φτάσουμε. Πηγαίνετε λοιπόν. Είστε
ελεύθεροι.

Και τούς άφησε πράγματι ελεύθερους.
Μά δέν πραγματοποιήθηκε κ' ή ελπίδα
του. Γιατί τού βρήκε στήν Έλλάδα μπα-
στούνια.

Μία μέρα πού ό Δαρειός άνοιξε ένα
φάρι, ένας φίλος τόν τόν ρώτησε τί έπιθυ-
μούσε να έχη σέ τόσο άρθρονα άνωξ ή-
σαν ό σπόροι τού καρπού αυτου.

— Ζωπούρος! αποκρίθηκε ό βασιλεύς.
Ζωπούρος ήταν ένας έπιφανής Πέρσης
γυαυοτάτου χαρακτήρος, με τόν όποιόν ό
Δαρειός είχε στενωτάτη φιλία. Συνεπώς
ήθελε νάχη πολλούς τιμύους φίλους.

Σε κάποια μάχη ό Μέγας Αλέξανδρος
συνέλαβε αζυμάλωτο έναν Ίνδο, για τόν
όποιόν φλεγαν ότι ήταν άριστος τοξότης
και άποφασίσε να περάσει τού βέλος τω με-
σα από δαχτυλίδι.

Ό Αλέξανδρος τόν διάταξε τότε να
τούς έπιδείξη την ικανότητά του, άλλ' έ-
πειδή έκείνος άρνήθηκε να άπαυοση, τόν
καταδίωκε σέ θάνατο.

Ένώ λοιπόν τόν οδηγούσαν στόν τόπο τής καταδίξης, ό Ίνδος
είπε στους άνηρώπους τού βασιλεύς:

— Έχω άρκετές μέρες πού δέν έδοκμασα τού τόξου μου και φο-
δομουν μήπως άποτύχω και διαφρασω τή φήμη μου...

Ό Αλέξανδρος, μόλις έμαθε τόν πραγματικό λόγο τής άρνή-
σεως του, τόν άφησε ελεύθερο και τόν βστειλε στήν πατρίδα του με
πλοΐα διασω.

Ρώτησαν κάποτε τόν τύραννο τών Σαρακενών Διονύσιο, πώς ό
πατέρας του άν και ήταν ένας φτωχός πολιτής κατούθωσε να γινή
βασιλεύς, ενώ ό ίδιος έχασε τή βασιλεία, άν και ήταν γινός βασι-
λεύς.

— Γιατί στόν καιρό τού πατέρα μου, αποκρίθηκε ό Διονύσιος, μ-
σούσαν τή δημοκρατία, ενώ στόν καιρό τού δικού μου μούσαν τή
βασιλεία.

Όταν μετά καιρό έκαμαν πάλι στό Διονύσιο την ίδια ερώτησι,
άπάντησε:

— Από τόν πατέρα μου κληρονομήσα τή βασιλεία, άλλ' όχι και
τήν τύχη του!

Ό Διονύσιος διάταξε κάποτε τού μάγειρό του να κατασκευάση με-
λινα ζωμό, γιατί ήταν περίεργος να δοκιμάση την έθνική αυτή τρο-
φή τών Σαρακενών.

Μόλις όμως έβαλε στό στόμα του
μιά σταλιά, την έφτυσε με άβηια
και έλε:

— Για να βρη κανείς νόστιμο αυ-
τό τού ζωμού, πρέπει να κάμη τα γυ-
μνάσια τών Σαρακενών και να λου-
σθι στόν ποταμό Εδρώτα!

